

Indre Missions andagter
NETANDAGTEN.DK

70 300 150

Nye andagter hver dag

FÅ APPEN 'ORD TIL EFTERTANKE' GRATIS

DOWNLOAD PÅ
Google Play

DOWNLOAD PÅ
App Store

 jesusnet.dk

Vælger vi ikke selv om vi vil tro?

Læs et svar på: jesusnet.dk/artikel/3253

SJÆLESORGLINJEN

HAR DU BRUG FOR
AT SNAKKE MED NOGEN?

HVER MANDAG AFTEN
KL. 19.00 - 22.00

82 271 333

 Indre Mission

Et ord med på vejen

Udgivet af Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark.

ISSN 0901-2362 - 126. årgang

Ekspedition: Tlf. 82 27 13 37, email: ar@imh.dk

Redaktion: Morten Stubkjær Klausen, email: msk@imt.dk

Ansvarshavende redaktør: Asbjørn Asmussen,

tlf. 82 27 13 54, e-mail: aa@imt.dk

Hjemmeside: jesusnet.dk/etord

Layout: Ben Haman

Illustration: BenHaman © Gemini

Tvivl og tro kan følges ad

Hvad skal der til, for at et menneske kan modtage Guds kærlighed, tilgivelse og evigt liv? Der skal tro til. At bede til Gud giver kun mening, hvis vi tror, at Gud er til og gerne vil hjælpe os. Sådan taler Bibelen om tro.

Tvivl kan ses som modsætning til tro, men i praksis følges de tit ad. Jesus kan for eksempel sige til en mand, der beder til ham, at han skal tro. Manden skynder sig at udbryde: »Jeg tror!« Men han kan med det samme mærke, at der er rigtig meget tvivl i ham, så han fortsætter: »Hjælp mig, for jeg har så meget ikke-tro!« Og det er tro nok for Jesus, der straks giver ham det, han har bedt om.

Mange har begyndt deres liv sammen med Gud ved at bede: »Gud, hvis du findes – vil du så ikke godt give mig at kunne tro på dig?«

Så tro og tvivl findes tit sammen. Vi må frimodigt bede Gud erstatte vores tvivl med tro. Og vi skal ikke være bange for, at vores tro ikke er god nok, når vi også kan mærke tvivl i os.

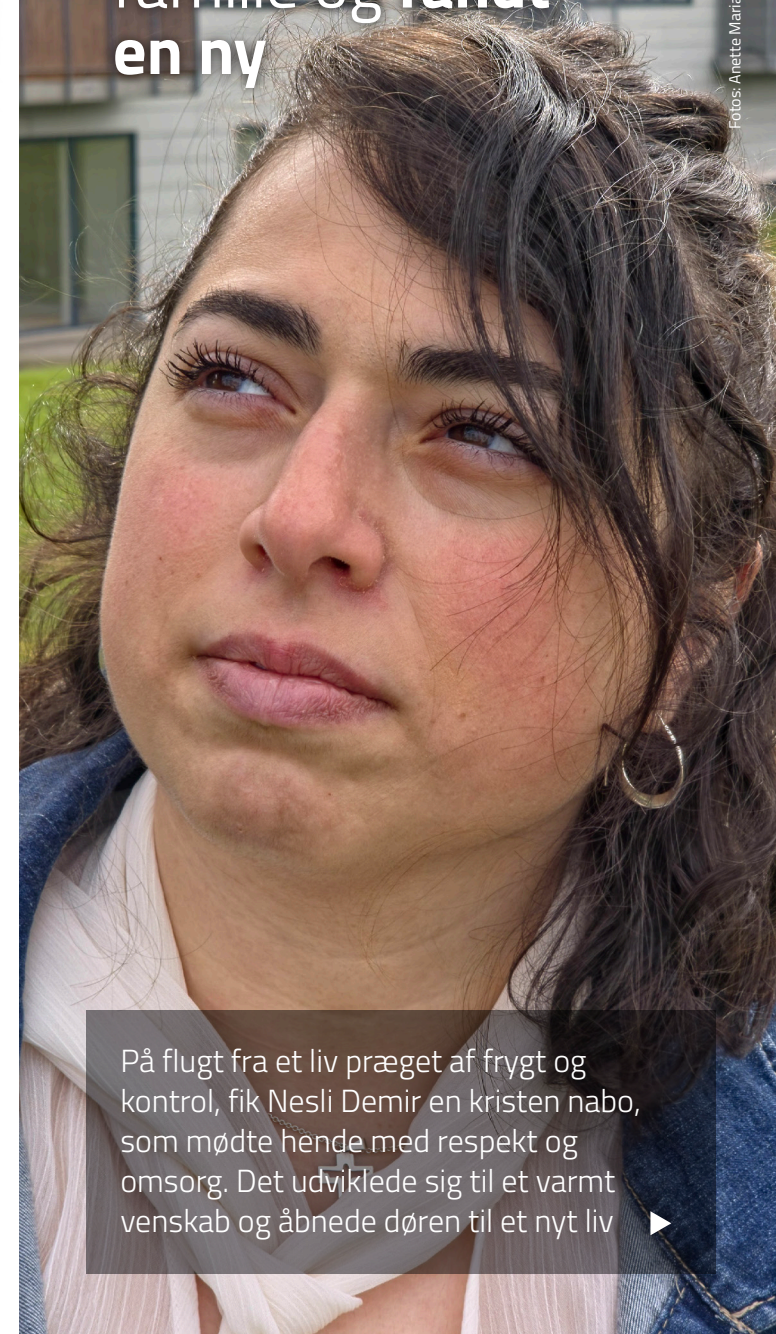
Tro og tvivl findes sammen hos langt de fleste kristne. Troens virkelige modsætning er vantro, altså det, at man ikke vil tro på Gud.

Sprint Aagaard Korsholm

ET ORD MED PÅ VEJEN

NOVEMBER 2026

Hun mistede sin familie og fandt en ny

Fotos: Anette Maria Ingemansen

På flugt fra et liv præget af frygt og kontrol, fik Nesli Demir en kristen nabo, som mødte hende med respekt og omsorg. Det udviklede sig til et varmt venskab og åbnede døren til et nyt liv ▶

Foto: Anette Maria Ingemansen

► Nesli Demir og Birgit Callesen sidder sammen og fortæller om deres venskab. Nesli Demir er vokset op i en tyrkisk familie, mens Birgit Callesen er en del af Indre Mission.

»Jeg gik i folkeskole, og samtidig gik jeg også i tyrkisk skole ved siden af. Og i moskeen for at lære arabisk,« fortæller Nesli Demir.

Det danske liv i skolen og med veninderne resulterede i sammenstød med den tyrkiske kultur i hjemmet.

»Jeg havde bare en rigtig svær opvækst,« fortæller Nesli Demir, der havde et meget anstrengt forhold til sin mor.

Som 27-årig blev hun gravid, og kæresten forlod hende.

»Det første, min mor sagde til mig, var, at jeg skulle have en abort, for hun ville ikke have, at folk skulle snakke om os,« forklarer hun. Nesli Demir gik sin vej, og kort efter brød hun kontakten med hele familien.

»Jeg var bange for, at de ville gøre mig noget,« fortæller hun og tilføjer, at familien efterfølgende har truet hende og krænket hende.

Da Nesli Demir opdagede, at underboen var ganske ufarlig, begyndte de to kvinder at drikke kaffe sammen. Det blev til mange samtaler, og det udviklede sig hurtigt til et varmt og dybt fællesskab.

»Jeg havde sådan brug for tryghed, og den fik jeg af dig,« siger hun og kigger over på Birgit Callesen.

»Jeg kunne godt lide, at hun var der for mig. At hun ville mig,«

Gensidig respekt

Der var en gensidig respekt for, at den ene var muslim og den anden kristen. De kunne tale åbent om deres tro og baggrund.

»Jeg synes, det var skønt, at vi på en naturlig måde kunne fortælle om det. Sådan gør du som muslim, og sådan vil jeg gøre som kristen,« siger Birgit Callesen.

Hun fortalte sin nye muslimske veninde og overbo, at hun hver dag bad for hende og datteren. Også om, at de en dag ville tro på kristendommen og blive døbt.

Nesli Demir havde dengang svært ved at forestille sig, at det ville ske, men oplevede aldrig, at hendes veninde forsøgte at prakke hende kristendommen på. Og hendes spørgsmål om kristendommen blev lettere at stille, fordi hun havde tillid til Birgit Callesen.

»Jeg følte, at hun vidste meget. Og hvis der var noget, hun blev i tvivl om, fandt hun Bibelen frem.«

»Jeg gjorde det meget klart, at som ny i det med kristendommen, skal man ikke begynde med kartofler, brun sovs og flæsketeg, men med mælkesmad og grød,« forklarer hun. Derfor læste de i en børnebibel sammen.

»Jeg kunne bare mærke, at jeg skulle have mere af det her. Jeg havde en masse spørgsmål, og dem besvarede Birgit ret hurtigt og godt,« fortæller Nesli Demir.

På et tidspunkt spurgte hun, om Birgit Callesen ville fortælle hende om Jesus. Det ville Birgit gerne.

»Det var fantastisk at få lov til at oplære Nesli i baggrunden for min kristne tro,« fortæller Birgit.

Efter et stykke tid inviterede Birgit Callesen Nesli Demir

med i kirken på en stille hverdag, hvor de kunne gå rundt i fred og ro.

Efterhånden begyndte hun også at dukke op til gudstjenester og andre arrangementer i kirken.

Jeg er blevet en anden

I 2023 begyndte tanken om dåb at tage form. »En aften spurgte jeg Birgit, om man kunne blive døbt.«

Svaret lød, at man kan blive døbt, hvis man tror på Jesus. På det tidspunkt var Nesli Demir begyndt at bede.

»Jeg var helt spontant begyndt at bede til Jesus uden egentlig at tænke nærmere over det,« fortæller hun.

Det kom bag på hende, da hun oplevede, at hendes bønner blev besvaret.

»Jeg havde bedt til den muslimske Gud i moskeen uden at opleve, at der skete noget. Så bad jeg Jesus om en lille ting, og det skete. Så må der være noget i det her, tænkte jeg.«

Hun oplevede, at troen var blevet personlig.

Beslutningen om dåb var et stort skridt, men hun frygtede ikke konsekvenserne ved at konvertere. »Jeg længtes efter at få den frihed, som Birgit og Bibelen talte om,« siger hun.

Datteren blev også døbt den samme dag. Hun husker især hendes glæde. »Jeg har aldrig set hende så glad og lykkelig,« siger hun.

Dåben er på mange måder blevet begyndelsen på et nyt liv. Hun fortæller, at livet stadig rummer modgang, men der er kommet noget andet til, som hun ikke oplevede tidligere.

»Nu kan jeg lægge alt over til Gud, det synes jeg er en frihed. Jeg kan bare sige til Gud, at det må han tage sig af, for jeg kan ikke gøre noget. Det er en befrielse,« forklarer hun.

Friheden i den kristne tro har givet ro.

»Jeg tror, det er Gud, der har givet mig den ro. Jeg hviler mere i mig selv, og jeg stoler mere på mig selv.«

Anette Maria Ingemansen

Artiklen er et uddrag fra magasinet *Impuls*
Redigeret af Morten Stubkjær Klausen